

1. ΠΟΣΟ ΘΑ ΔΙΑΡΚΗΣΕΙ Η ΚΡΙΣΗ ;

Μέσο: . . . . . ΤΑ ΝΕΑ

Ημ. Έκδοσης: . . . 18/04/2026 Ημ. Αποδελτίωσης: . . . 18/04/2026

Σελίδα: 19

Innews ΑΕ - Αποδελτίωση Τύπου - <http://www.innews.gr>

Πόσο θα διαρκέσει η κρίση;

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΑ

ΤΗΣ **ΙΝΩΣ ΑΦΕΝΤΟΥΛΗ**

Στο ερώτημα αυτό, του ενός εκατομμυρίου, μια «λογική απάντηση» θα μπορούσε να είναι: εξαρτάται από την αντοχή των αντιπάλων. Η λογική όμως είναι δυστυχώς απύσχα από τη διαχείριση της κρίσης από το ισχυρότερο μέλος, τις ΗΠΑ. Για το Ιράν η διαχείρισή της είναι παραδόξως πιο απλή καθώς το καθεστώς δίνει μάχη επιβίωσης και απέδειξε ότι τη δίνει με έξυπνο τρόπο και με τα μέσα που διαθέτει, σαφώς υποδεέστερα των ΗΠΑ και του Ισραήλ, αλλά αποτελεσματικά προς το παρόν. Δεν αποτελεί έκπληξη αυτό για όλους όσοι γνωρίζουν το Ιράν και έχουν διαπραγματευθεί μαζί του στο παρελθόν. Πολλοί πρώην αμερικανοί αξιωματούχοι που σήμερα απλώς αγνοήθηκαν έχουν περιγράψει την εμπειρία τους συγκλίνοντας στο ίδιο συμπέρασμα, η ιρανική διπλωματική τακτική είναι αυτή της εξάντλησης του αντιπάλου. Η τακτική Τραμπ είναι ακριβώς το αντίθετο, «ψεκάστε, σκουπίστε, τελειώσατε». Επομένως, ακόμη και αν υπάρξει νέα συνάντηση, δεν θα είναι η τελευταία.

Ένα ορόσημο το οποίο έχει κατά νου ο αμερικανός πρόεδρος είναι πιθανώς η επίσκεψή του στο Πεκίνο σε έναν μήνα. Με δεδομένη την αντίθεση της Κίνας στον πόλεμο, παρά την έμμεση βοήθεια που προσφέρει στο Ιράν, μια αποτυχημένη επίσκεψη δεν είναι κάτι που θα επιθυμούσε ο Τραμπ καθώς ο μέγας αντίπαλος, ο Σι Τζινπίνγκ, θα έβγαине ενισχυμένος. Η Κίνα πιθανώς καθοδηγεί και το Πακιστάν στις διαπραγματεύσεις καθώς οι δύο χώρες συνδέονται στενά. Επομένως, μια σύγκρουση που ξεκίνησε για να επιβεβαιωθεί η ισχύς των ΗΠΑ, μπορεί να οδηγήσει στο ακριβώς αντίθετο αποτέλεσμα. Αναλύσεις σε διεθνή Μέσα αναφέρονται στον πόλεμο αυτό ως καθοριστικό για τις σχέσεις ΗΠΑ - Κίνας. Δεν θα οδηγήσει σε σύγκρουσή τους στη φάση αυτή, αλλά το Πεκίνο έχει καταγράψει τις αδυναμίες των ΗΠΑ και βγάζει τα συμπεράσματά του.

Και με την Ευρώπη τι γίνεται; Οι ευρωπαϊκές χώρες φαίνεται να χειραφετούνται μέσα από την κρίση. Η απόφασή τους να μη συνταχθούν με τις ΗΠΑ προκαλώντας την μίνι Τραμπ οδηγεί σε βήμα βήμα ανεξάρτησή τους από την αμερικανική αμυντική ομπρέλα. Δεν θα γίνονταν διαφορετικά. Μόνο με ρήξη θα μπορούσε να οδηγηθεί η Ευρώπη στην αμυντική της αυτονομία. Καθοριστική φαίνεται να είναι η μεταστροφή της Γερμανίας. Το Βερολίνο που μέχρι πρότινος δεν μπορούσε να διανοηθεί ευρωπαϊκή άμυνα χωρίς τις ΗΠΑ φαίνεται να έχει πλέον απογαλακτιστεί. Η πρωτοβουλία για τα Στενά του Ορμούζ θα είναι μόνον η αρχή. Θα ακολουθήσουν, όπως όλα δείχνουν, ενέργειες για τη δημιουργία ενός ισχυρού ευρωπαϊκού πυλώνα εντός ΝΑΤΟ. Γιατί όχι εκτός; Διότι, παρά τις οργίλες δηλώσεις του προέδρου τους, οι ΗΠΑ δεν μπορούν αυτομάτως να αποχωρήσουν. Θα μειώσουν την παρουσία τους και την οικονομική τους συνεισφορά, αλλά πιθανότατα θα παραμείνουν με μίνιμουμ συμμετοχή που να εξασφαλίζει για κάποιο διάστημα την ομαλή αλλαγή φρουράς με τους ευρωπαίους συμμάχους τους. Κυρίως θα εξασφαλίζει την αμερικανική πυρηνική ασπίδα χωρίς την οποία η ευρωπαϊκή ήπειρος θα ήταν εξαιρετικά ευάλωτη απέναντι σε άλλες πυρηνικές δυνάμεις όπως η Ρωσία. Η τελευταία είναι ίσως η χώρα με τα μεγαλύτερα κέρδη από έναν πόλεμο στον οποίο δεν συμμετέχει. Η ρήξη του Τραμπ με τους Ευρωπαίους την ευνοεί να προωθήσει τη λύση που επιθυμεί στην Ουκρανία και ενδεχομένως δημιουργεί ευκαιρίες για επιθετικές ενέργειες εναντίον χωρών της ΕΕ, οπότε ένας λόγος παραπάνω η τελευταία να είναι σε εγρήγορση.

Η **Ινώ Αφεντούλη** είναι επικεφαλής του Παρατηρητηρίου Γεωπολιτικής και Διπλωματίας του **ΕΛΙΑΜΕΤ**